

Tiltakozók és irományok

Az év végén még hiányérzetem volt. Már majdnem biztosra vettem, hogy homokszem került az eddig precízen működtetett gépezetbe. Mert bevallom, számomra úgy tűnik, mintha kifinomult karmesteri mozdulatokkal vezényelnék a kormány ellen gajdoló „hiszteroliberális” kórust. Egészen biztos, hogy valahonnét folyamatosan pénzelik ezt a bandát, mely újabban a médiatörvény miatt tiltakozik és harsogja tele Európát meg a világot azzal, hogy nálunk már szörnyű diktatúra van. Éjjel-nappal hörögnek a virtuális csatornáikon. Erőszak! Erőszak! Erőszak! A nap minden percében siratják a demokráciát. Megrendülten állnak a harmadik Magyar Köztársaság sírjánál. Szórnak a hamut a fejükre. Törölgetik szipogó orrukat és könnybe lábadt szemüket. Nem túl változatos a repertoár.

Szóval egészen eddig hiányoltam egy hangot a tiltakozó kórusból. Egy hangot, mely kifinomultabb, elegánsabb, műveltebb, de ha szükséges, mindenkinél hangosabbá is felerősíthető. Csak be kell állítani a hangereőt, melynek mértéke lemérhető az általuk írásban közzétett tiltakozás nyomán. Íme!

„Az egyik legjelentősebb, 301 tagot számláló írószervezet, a Szépirok Társasága az alábbi tiltakozását tette közzé a magyar sajtóban:

Tiltakozás

A Szépirok Társasága tiltakozik az Országgyűlés által elfogadott médiatörvény ellen. A törvény durván megsérti a szabad véleménynyilvánítás nemzetközi okmányokban rögzített alapját, adópénzből teremt intéz-

ményes lehetőséget a sajtó tartós megfigyelésére, megfélemlítésére, a kormányzó pártoknak kellemetlen médiumok megszüntetésére. Visszaállítja a cenzúrát, semmibe veszi a hatalommegosztás elvét, minden ízében ellentétes a demokrácia alapelveivel és a szabadság szellemével.

2011. január 3.
Szépirok Társasága”

Nekem különösen a vége tetszik, amikor a demokrácia alapelveit meg a szabadság szellemét emlegetik.

Hűh!

Micsoda szellemi töke!

És még merje valaki mondani, hogy a társaság tagjai nem született tehetségek és leendő irodalmi Nobel-díjasok. Egy már van közöttük, így méltán lehetünk büszkéek rájuk. Végre megtudtam azt is: az írószervezetek között vannak jelentősek, jelentősebbek, meg a legjelentősebbek. Na már most az utóbbiak közül a „szépirokké” az egyik.

Nekik sem szabad szó nélkül hagyni mindazt, ami hazánkban zajlik. Mert ismét veszélybe került a demokrácia az összes alapelveivel együtt na és a szabadság szelleme is. Őket ez nagyon bántja. Mindig is bántotta. Tulajdonképpen emiatt szervezték meg magukat „szépirokká”.

Hogy is kezdődött?

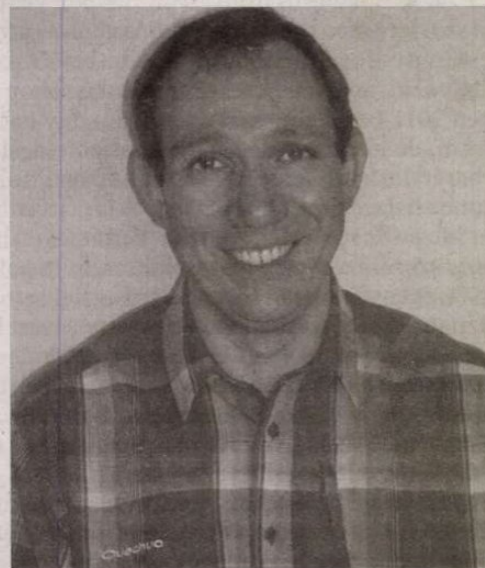
2003 telén, éppen karácsonykor egy punkzenészféle vagy ki tudja micsoda, azt találta mondani a Tilos Rádióban: „Kiirtanám az összes keresztényt!”

Ez ellen senki sem tiltakozott azok közül, akik napjainkban azt állítják, hogy nálunk diktatúra van. Nyilván nem volt tudomásuk

róla, szelektív a hallásuk vagy szerintük ez még összeegyeztethető „a demokrácia alapelveivel és a szabadság szellemével”.

Tiltakozni kezdtek azonban Döbrentei Kornél költő beszéde ellen, mely a rádió épületénél januárban tartott utcai gyűlésen elhangzott. Noha ő senkiről sem mondta, hogy kiirtaná, mégis azzal vádolták: beszédében „kétségbevonhatatlan a kódolt antiszemitizmus”, majd a Magyar Írószövetség tagjai közül néhányan felszólították az elnökséget, kiváltképp az akkori elnököt, Kalász Márton költőt, hogy Döbrenteit zárják ki a választmányból. Ez nem történt meg, ezért egyre többen vélték úgy, hogy az írószövetség vezető testülete „azzal, hogy nem kiutasította sorai közül, hanem demonstratívan megvédte kirekesztő szellemiséget képviselő tagját, éppen az általa alapértéknek deklarált *véleményszabadság* alapjainak aláásásához nyújt segédkezet”. Ez volt olvasható a közös kilépőlevélben, 1200 tagból 94-en a történetek után úgy gondolták: nincs maradásuk többé az írószövetségben. Nem sokon múltott, hogy a Bajza utca 18-ban mindenki antiszemitává legyen nyilvánítva a takarítótól kezdve az elnökig. A szépirokká szerveződött kilépők azóta mindent elkövetnek azért, hogy a demokrácia alapelvei és a szabadság szelleme, na meg a véleménynyilvánítás szabadsága sértetlen maradjon.

Arra kérem az olvasót, menjen be találmára néhány könyvesboltba és nézze meg, hány kötetet talál Csaplár Vilmostól a Szépirok Társaságának elnökétől. De folytathatnám a sort Bächer Iván, Esterházy Péter, **Eörsi István**, Kertész Imre, Konrád György, Körösi Zoltán, Nádas Péter, Parti Nagy Lajos, Spiró

György, Vámos Miklós, Varró Dániel vagy Závada Pál műveivel. (Hogy csak a „legjelentősebbeket” említsem a kanonizált „szépirok” közül.) Utána tessék szemrevételezni, hány művét árulják azoknak az íróknak, akiknek nincs köztük a Szépirok Társaságához. Hány kötete van a polcon Ágh Istvánnak, Csoóri Sándornak, Csurka Istvánnak, Dobai Péternek, Döbrentei Kornélnek, Gyurkovics Tibornak, Hernádi Gyulának, Hubay Miklósnak, Jókai Annának, Kalász Mártonnak, Kányádi Sándornak, Kiss Dénesnek, Lázár Ervinnek, Mészöly Dezsőnek, Szakonyi Károlynak, Temesi Ferencnek, Tóth Évának, Utassy Józsefnek vagy Vathy Zsuzsának? Utóbbi szezők életműve, mintha nem is létezne, annyira hiányzik a könyvtárak kínálatából. De lehet, hogy én keresek rossz helyen olvasnivalót magamnak. Úgyhogy döntse el a tisztelt olvasó, hogy milyen alapon tiltakoznak a szabad véleménynyilvánítás megsértése ellen azok, akiknek irományaival tele vannak a könyvtárak.